

Sygn. akt I Ca 370/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

SSO Joanna Składowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 r. w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z wniosku H. M. (1) i J. M. (1)

z udziałem C. B., G. O., R. M. (1), J. P. (1) i A. P.

o rozgraniczenie

na skutek apelacji uczestniczki postępowania J. P. (1)

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 16 września 2014 r. sygn. akt I Ns 773/12

postanawia:

1) oddalić apelację;

2) zasądzić od uczestniczki postępowania J. P. (1) na rzecz wnioskodawców H. M. (1) i J. M. (1) kwotę 221,40 (dwieście dwadzieścia jeden 40/100) złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcom z urzędu.

Sygn. akt I Ca 370/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem nr (...)(...) z dnia 22 maja 2012 roku Wójt G. O., na wniosek J. P. (1), wszczął postępowanie rozgraniczeniowe pomiędzy nieruchomością oznaczoną numerem działki (...), stanowiącą własność wyżej wymienionej, a nieruchomościami oznaczonymi numerem działki: (...), stanowiącą własność H. i J. małżonków M., nr (...) stanowiącą własność R. M. (1), nr (...) stanowiącą własność C. B., nr (...) stanowiącą własność A. P. i nr (...) stanowiącą własność G. O..

W toku postępowania administracyjnego Wójt G.O.wydał decyzję nr RIT.(...)z dnia 6 sierpnia 2012 roku, w której zatwierdził ustalony przebieg granic pomiędzy nieruchomością oznaczoną nr (...)obręb D.stanowiącą własność J. P.

(1), a graniczącymi z nią działkami oznaczonymi nr (...), zgodnie z protokołem granicznym z dnia 21 czerwca 2012 roku sporządzonym przez geodetę T. S..

Od decyzji Wójta zatwierdzającej rozgraniczenie odwołanie złożyli J. i H. małżonkowie M..

W dniu 22 sierpnia 2012 roku sprawa została przekazana do rozstrzygnięcia w drodze postępowania sądowego Sądowi Rejonowemu w Wieluniu.

W czasie trwania postępowania sądowego wnioskodawcy ostatecznie wnieśli o ustalenie granicy między działką nr (...)a działką nr (...).zgodnie ze stanem użytkowania na gruncie tj. według punktów (...)oznaczonych na mapie geodety W. S., podnosząc zarzut zasiedzenia przygranicznych pasów gruntów.

Uczestniczka postępowania J. P. (1) wniosła o rozgraniczenie nieruchomości między działką (...) według punktów(...) według mapy geodety W. S..

Uczestnicy postępowania C. B., A. P. nie mieli zastrzeżeń co do granicy między ich działkami a działką nr (...).

R. G. O. nie zajęli stanowiska w sprawie.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 16 września 2014 roku Sąd Rejonowy m. in: - dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonej w D., gmina O., należącej do wnioskodawców H. i J. małżonków M., oznaczonej numerem działki (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Wieluniu, w Wydziale Ksiąg Wieczystych, prowadzona jest księga wieczysta (...) oraz nieruchomości również położonej w D., gmina O., należącej do uczestniczki postępowania J. P. (1), oznaczonej numerem działki (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Wieluniu, w Wydziale Ksiąg Wieczystych, prowadzona jest księga wieczysta (...), ustalając, że granica między tymi nieruchomościami przebiega wzdłuż krzywej łamanej wyznaczonej przez punkty (...) zaznaczonej na mapie sporządzonej przez geodetę W. S., wpisanej do ewidencji zasobu powiatowego Starostwa Powiatowego w W. w dniu 6 maja 2013 roku, za numerem (...)znajdującej się na karcie 96 akt sprawy, stanowiącej integralną część tego postanowienia (pkt 1);

- zasądził od uczestniczki postępowania J. P. (1) oraz solidarnie od wnioskodawców H. i J. małżonków M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych kwoty po 1 211,53 złotych (pkt 2);

ustalając, iż pozostałe koszty sądowe ponoszą zainteresowani w zakresie dotychczas przez siebie wydatkowanym (pkt 4).

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujący ustaleniach i wnioskach:

Działkę nr (...) położną w D. nabyli na podstawie umowy kupna sprzedaży w 1927 roku M. i J. małżonkowie M.. Od tej daty zajmowali się w/w nieruchomością, wybudowali na niej drewniany dom. M. i J. małżonkowie M. mieli dzieci: A. M. (1), S. M., A. M. (2), M. M. (3), K. M., R. M. (2), H. M. (2) i B. M.. H. M. (2) wyszła za mąż za J. M. (2) w 1956 roku. H. i J. M. (2) byli rodzicami wnioskodawcy H. M. (1). M. M. (3) był ojcem uczestniczki postępowania J. P. (1).

W trakcie pomiarów do ewidencji gruntów w 1958 roku ujawniono, że działką nr (...) o powierzchni 0,55 ha władaly dwie osoby: J. M. (3) syn M. oraz J. M. (2) syn J. każdy po 1/2 części. Dokonano wówczas pomiarów granic działek. Granice działki nr (...) nie były wówczas trwale stabilizowane. Na podstawie pomiarów w ewidencji gruntów wpisano do rejestru w/w dwie osoby jako władające ta działką.

W dniu 19 maja 1962 roku J. M. (3) wraz z żoną M. M. (5) darowali swojej córce H. M. (3) wraz z jej mężem J. M. (2) oraz synowi M. M. (3) i jego żonie H. M. (4) udział m.in. w działce nr (...) wynoszący (...) po jednej drugiej części.

W roku 1971 na terenie wsi D. Wojewódzkie Biuro Geodezji i (...) w Ł. wykonywało pomiary mające na celu podziały działek na części które wynikają z udziałów w gruncie zapisanych w 1958 roku. Podzielona została wówczas także działka nr (...) na trzy części:

- działkę nr (...) o powierzchni 0,28 ha i jako władający tą działką został wskazany J. M. (2), syn J.;

- działkami nr (...) o powierzchni 0,11 i nr (...) o powierzchni 0,16 ha, a władającymi tymi działkami zostali ujawnieni H. i M. małżonkowie M.. Granice powstałych działek nie były stabilizowane trwale.

W akcie własności ziemi nr ON. (...) wydanym przez Naczelnika G. O. stwierdzono, iż M. M. (3) i H. M. (4) stali się z mocy samego prawa właścicielami nieruchomości położonej w miejscowości D., składającą się z działki o numerze (...).

Na podstawie umowy darowizny nr (...) zawartej

w dniu 16 sierpnia 1994 roku M. i H. małżonkowie M. darowali swojej córce J. P. (1) m.in. działkę oznaczona nr (...) o powierzchni 0,16 ha. Na działkę tę została założona księga wieczysta nr (...).

Na działce nr (...) znajduje się stary drewniany dom, wybudowany jeszcze przez J. M. (3) i jego żonę M. M. (5). W tym starym domu po śmierci dziadków M. zamieszkali: J. M. (2) z żoną oraz M. M. (3) z żoną. J. M. (2) mieszkał tam wraz z dziećmi: M. M. (8), D. M., G. M., H. M. (1), Z. M., M. M. (9) i M. M. (10). Dzieci J. M. (2) opuszczały dom rodzinny jak zakładały swoje rodziny. W 1999 roku z J. M. (2) w tym starym domu został tylko syn H. M. (1) wraz z żoną J. M. (1).

M. M. (3) wraz z rodziną mieszkał tam do przełomu lat 1975 - 1976, kiedy to wyprowadzili się do nowego domu, który wybudowali na swojej działce nr (...). M. M. (3) opuścił dom rodzinny już wcześniej, albowiem wyprowadził się do letniej kuchni znajdującej się na działce nr (...).

W starym domu mieszczącym się na działce (...) od urodzenia mieszkał też B. M.. Zamieszkiwał tam do 2011 roku, kiedy to został umieszczony w Domu Pomocy Społecznej w S.. B. M. nie podejmował żadnych decyzji związanych z utrzymaniem starego domu. Do 1990 roku pracował w delegacji i przyjeżdżał do domu sporadycznie. J. M. (2) kilkakrotnie wzywał B. M., aby wyprowadził się z zajmowanego mieszkania, gdyż nie regulował opłat za zamieszkiwanie w domu.

W latach 70 – tych J. M. (2) - ojciec wnioskodawcy, wyremontował drewniany dom. Założył na nim nowy dach z eternitu, zbudował drewnianą wiatę, oborę i budynki gospodarcze. Korzystał z nich najpierw J. M. (2), a później wnioskodawcy H. i J. małżonkowie M., którzy odnowili dom z zewnątrz. M. M. (3) korzystał z budynków gospodarczych do momentu kiedy wyprowadził się do swojego nowego domu. Do tego czasu trzymał tam zwierzęta. Również J. M. (2) i jego dzieci hodowali tam swoje zwierzęta.

W 1989 roku J. M. (2) przekazał posiadanie gospodarstwa rolnego wraz z posiadaniem przygranicznych pasów gruntu synowi M. M. (9). Następnie M. M. (11) przekazał posiadanie tych nieruchomości bratu - H. M. (1) w 1993 roku. Od tego roku, decyzje związane z gospodarstwem rolnym wraz z przygranicznym pasem gruntu podejmowali wyłącznie wnioskodawcy.

W 2007 roku wnioskodawcy wyprowadzili do nowego domu wybudowanego obok. Obecnie w starym domu nikt nie mieszka. Wnioskodawcy trzymają tam stare meble oraz sprzęt rehabilitacyjny dla syna. Korzystają również z budynków gospodarczych.

Ubezpieczenie obowiązkowe od w/w budynków opłacał J. M. (2).

Aktualnie na gruncie granice pomiędzy działkami zainteresowanych wyznacza: płot drewniany na długości ok. 1,5 metra, następnie biegnie wzdłuż ściany starego drewnianego domu, po ukosie wzdłuż drewnianego płotu na długości ok. 10 metrów i następnie wzdłuż budynku starej obory.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd Rejonowy stwierdził, iż w sprawie możliwe jest zastosowanie pierwszego ze wskazanych w treści przepisu art.153 kc kryteriów i ustalenie przebiegu granicy nieruchomości według stanu prawnego. Przez stan prawny, według którego przede wszystkim ustala się granicę należy bowiem rozumieć także zasiedzenie przygranicznych pasów gruntów. Analizując przepisy art. 172 i 336 kc Sąd pierwszej instancji ustalił, iż z taką sytuacją mamy w sprawie do czynienia, doszło do bowiem do zasiedzenia określonego obszaru wzdłuż granicy geodezyjnej przez wnioskodawców. O samoistnym posiadaniu spornego gruntu można mówić w ocenie Sądu Rejonowego od chwili opuszczenia drewnianego domu przez M. M. (3) wraz z rodziną na przełomie roku 1975 - 1976. Od tego momentu ojciec wnioskodawcy H. J. M. zaczął postępować z tą częścią nieruchomości jak z własną, nieprzerwanie ją użytkując. To samo odnosi się do starego budynku obory i budynków gospodarczych. O samoistnym posiadaniu domu i zabudowań gospodarskich przez J. M. (2) świadczy fakt, iż w latach 70 tych wymienił słomiany dach domu i obory na eternit. Zbudował na działce drewnianą wiatę. Opłacał obowiązkowe ubezpieczenie budynków.

O braku samoistności posiadania tej części działki nie może decydować natomiast fakt zamieszkiwania przez B. M. w części starego domu. W ocenie Sądu pierwszej instancji, J. M. (2) poprzez wielokrotne wezwania do zapłaty opłat związanych z utrzymaniem domu oraz wypowiedaniem użytkownika mieszkania B. M., przejawiał na zewnątrz, iż uważa się za właściciela nieruchomości.

Po przekazaniu posiadania gospodarstwa rolnego przez J. M. (2) synowi M. M. (9) w 1989 roku, a następnie przez M. M. (11) bratu - H. M. (1), wnioskodawca wraz z żoną J. M. (1) stali się samoistnymi posiadaczami przygranicznego pasa gruntu. Po zaliczeniu czasu posiadania poprzedników prawnych wnioskodawców tj. brata M. i ojca wnioskodawcy J. M. (2), należało przyjąć, iż termin zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu upłynął w dniu 1 stycznia 2006 roku.

Zdaniem Sądu Rejonowego, uczestniczka postępowania J. P. (1) nie udowodniła, aby granica według stanu prawnego przebiegała zgodnie z jej wersją.

Od postanowienia Sądu Rejonowego J. P. (2) wniosła apelację, zaskarżając orzeczenie w całości i podnosząc następujące zarzuty:

1. naruszenia przepisów prawa materialnego, a w szczególności:

- art. 153 kc, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż rozgraniczenie nieruchomości winno być dokonane w oparciu o stan prawny mający polegać zdaniem Sądu na zasiedzeniu przygranicznych pasów gruntu przez wnioskodawców wzdłuż krzywej łamanej wyznaczonej przez punkty >

2. Naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie, w szczególności art. 227, 233 § 1 kpc, a to poprzez:

1/ sprzeczność poczynionych istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego będących podstawą rozstrzygnięcia w zakresie:

- błędów w ustaleniach faktycznych będących podstawą zaskarżonego orzeczenia, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, iż pomimo niewykazania przez wnioskodawców niezbędnych przesłanek do zasiedzenia, zostało wydane postanowienie ustalające rozgraniczenie nieruchomości przygranicznych pasów gruntu przez zasiedzenie,

- polegającym na swobodnym uznaniu przez Sąd, iż granica między działkami przebiega wzdłuż krzywej łamanej wyznaczonej przez punkty (...)

- brak należytej oceny wiarygodności dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału,

- całkowite pominięcie przez sąd zeznań uczestników postępowania oraz świadków którzy wyraźnie stwierdzili iż granica powinna przebiegać zgodnie z wydaną decyzją Wójta G. O. z dnia 06 sierpnia 2012r. ZNAK: (...)(...) gdzie zatwierdzony został przebieg granic pomiędzy nieruchomością oznaczoną w ewidencji gruntów numerem działki

numer (...) obręb D., gmina O. stanowiącą własność Pani J. P. (2) a graniczącymi z nią działkami oznaczonymi w ewidencji gruntów numerami: (...), (...), (...), (...), (...) położonymi w obrębie D., gmina O. powiat (...) zgodnie z protokołem granicznym z dnia 21 czerwca 2012r. sporządzonym przez geodetę uprawnionego Pana T. S., ponieważ odzwierciedla ona obowiązujący stan prawny.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżąca domagała się:

- zmiany zaskarżonego postanowienia i wyznaczenia granicy zgodnie z decyzją Wójta G. O. z dnia 06 sierpnia 2012r. ZNAK: (...). (...), gdzie zatwierdzony został przebieg granic pomiędzy nieruchomością oznaczoną w ewidencji gruntów numerem działki numer (...) obręb D., gmina O. stanowiącą własność Pani J. P. (2) a graniczącymi z nią działkami oznaczonymi w ewidencji gruntów numerami: (...), (...), (...), (...), (...) położonymi w obrębie D., gmina O. powiat (...) zgodnie z protokołem granicznym z dnia 21 czerwca 2012r., sporządzonym przez geodetę uprawnionego Pana T. S.

oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów postępowania odwoławczego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie

- uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawcy wnosili o oddalenie apelacji i zasądzenie od uczestniczki postępowania kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w apelacji są bezzasadne:

Przede wszystkim należy w pełni zgodzić się z Sądem Rejonowym, iż zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, kryterium stanu prawnego, o którym mowa w art. 153 kc obejmuje również ustalenie spornej granicy między nieruchomościami z uwzględnieniem skutków prawnych wynikających z zasiedzenia części nieruchomości podlegającej rozgraniczeniu. Jeśli w wyniku nabycia przez zasiedzenie własności przygranicznego pasa gruntu doszło do zmiany stanu prawnego nieruchomości, to miarodajne przy rozgraniczeniu są nie granice wynikające z map i dokumentów, które nie odzwierciedlają nowego stanu prawnego, lecz granice nieruchomości powstałe w wyniku zasiedzenia. Zasiedzenie bowiem prowadzi do nabycia własności, co sprawia, że stan prawny rozgraniczanych nieruchomości jest taki, jaki powstał w wyniku zasiedzenia.

Przede wszystkim należy jednak zwrócić uwagę, iż poprzednicy prawni J. P. (1) wywodzili swój tytuł własności do działki nr (...) z aktu własności ziemi wydanego w trybie ustawy z dnia 26 października 1971r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 ze zm.). Celem powołanej ustawy było uporządkowanie stanu prawnego nieruchomości rolnych w sytuacjach, gdy stan faktycznego samoistnego posiadania tych nieruchomości nie odpowiadał ich dotychczasowemu stanowi prawnemu. Ustawa ta uzależniała nabycie przez samoistnych posiadaczy tytułu własności od spełnienia w dniu jej wejścia w życie, czyli 4 listopada 1971r., przesłanek określonych w art. 1 ust. 1 i 2. Istnienie tych przesłanek było koniecznym warunkiem nabycia z mocy samego prawa określonych nieruchomości. Dotyczyło to również ich obszaru. Uwłaszczeniu na rzecz posiadacza podlegały tylko te nieruchomości i w takich granicach, w jaki znajdowały się one w jego samoistnym posiadaniu w dniu 4 listopada 1971r. Powyższe ściśle wiąże się z zagadnieniem mocy dowodowej w sprawie o rozgraniczenie aktu nadania ziemi, jako dokumentu własności w części określającej obszar, a w konsekwencji granice nadanego gruntu, dość obszernie wyjaśnionym w judykaturze. Jak już wskazano, w razie wypełnienia hipotezy art. 1 powołanej ustawy, uwłaszczenie następowało z mocy samego prawa, a zatem decyzja taka miała charakter potwierdzający, czyli deklaratoryjny. Organ administracyjny ustalał jedynie nabycie prawa własności nieruchomości, nie dokonując kontroli granicy i nie miał kompetencji do dokonania rozgraniczenia w toku postępowania uwłaszczeniowego. Z tego względu w wypadku określenia w akcie własności ziemi obszaru i konfiguracji działki z naruszeniem art. 12 ust. 7 ustawy, sąd dokonujący rozgraniczenia mógł i może samodzielnie ustalić granicę działek zgodnie ze stanem samoistnego posiadania w dniu 04 listopada 1971r., bez potrzeby dokonania zmiany tej decyzji w postępowaniu administracyjnym (por. np. postanowienie SN z 23.06.1978r.

IV CR 268/78, OSNC 1979/3/55 i uchwałę SN z 04.04.1975r., III CZP 92/74, OSNCP 1976/3/34). W sytuacji, gdy uregulowanie własności gospodarstw rolnych na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971r. nie obejmowało ustalenia spornych granic nieruchomości podlegających uwłaszczeniu, to decyzja potwierdzająca uwłaszczenie nie mogła przenosić własności nieruchomości, której rolnik nie nabył z mocy prawa (vide: postanowienia SN z 24.03.2004r., I CK 487/03 oraz z 08.12.1997r., III CKN 283/97).

Granice prawne gruntów, patrząc od strony działki uczestniczki postępowania, wyznaczał zatem pierwotnie w przedmiotowej sprawie rzeczywisty stan posiadania jej poprzedników prawnych z dnia 04 listopada 1971r. Skoro podział geodezyjny działki nr (...) dokonany w 1971r. pozostawał w oderwaniu od tego stanu posiadania, a jest to oczywiste, bowiem nie oznaczono wówczas przebiegu granic w terenie i granica ewidencyjna między działkami (...) biegła przez jeden z budynków, przy czym jak bezspornie wynika z materiału dowodowego w dniu 04 listopada 1971r. w starym budynku mieszkalnym położonym w całości na działce o numerze ewidencyjnym (...) zamieszkiwał także J. M. (2) z rodziną, to stan ewidencyjny i wydana w oparciu o niego decyzja Wójta G.O. z dnia 06 sierpnia 2012r. nie odzwierciedla stanu prawnego. Nie budzi żadnych wątpliwości, iż M. M. (3) i jego żona nigdy nie byli posiadaczami samoistnymi tej części działki nr (...), która znajduje się od poza punktami (...), oznaczonymi jako punktu graniczne w zaskarżonym postanowieniu.

Powyższe oznacza, że tytuł własności uczestniczki nie sięga poza te punkty, niezależnie od charakteru posiadania wnioskodawcy i jego poprzedników prawnych. Tym niemniej, odnosząc się do pozostałych podniesionych przez skarżącą kwestii należy wskazać, iż zarzuty wobec dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny charakteru i czasu trwania posiadania małżonków M. i ich następców mają charakter wyłącznie polemiczny.

Ewentualne posiadanie przez B. M., jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, nie miało charakteru samoistnego, lecz zależny. B. M. nie podejmował jakichkolwiek decyzji właścicielskich, a J. M. (2) domagał się regulowania przez niego opłat za mieszkanie i wzywał do opuszczenia budynku. Twierdzenia zawarte w uzasadnieniu apelacji o ponoszenia przez uczestniczkę postępowania opłat eksploatacyjnych związanych z użytkowaniem starego budynku po jego opuszczeniu, pozostały natomiast całkowicie gołosłowne, choć należy zaznaczyć, że jeżeli wynikało ono z faktu zamieszkiwania w budynku przez B. M. i wiązało się z korzystaniem z określonych mediów, to nie stanowiło realizacji praw właścicielskich. W żadnym stopniu na zakres samoistnego posiadania nie wpływa także ewentualne uiszczenie danin publicznoprawnych, skoro decyzje podatkowe wydawane były wyłącznie w oparciu o dane ewidencyjne, nie zaś w odniesieniu do rzeczywistego stanu użytkowania.

Prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga zaś wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut dotyczy i podania, w czym skarżący upatruje wadliwą jego ocenę. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Dokonując stosowanych ustaleń, Sąd Rejonowy powołał dowody, na których się oparł, a swoje stanowisko w zakresie wniosków z ustalonych faktów wyciągniętych szczegółowo uzasadnił. Zaprezentowane rozumowanie i argumentacja, w ocenie Sądu Odwoławczego, nie budzą żadnych zastrzeżeń.

Polemika skarżącej z dokonanymi ustaleniami sprowadza się natomiast do forsowania własnej wersji zdarzeń. Twierdzenia te zaś pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, którego wiarygodności apelująca w żadnym stopniu nie podważyła, czy to prezentując dowody przeciwne, czy to wskazując okoliczności, które uzasadniałyby tezę o celowym wprowadzeniu Sądu w błąd.

Ze wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy apelację oddalił na podstawie art. 385 w zw. z art. 13 § 2 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 kpc, zasądając od skarżącej na rzecz wnioskodawców zwrot wynagrodzenia adwokackiego wg stawki obliczonej stosowanie do § 2 w zw. Z § 8 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie...” z dnia 28 września 2002r. (Dz.U. Nr 163, poz.1348).